

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 15 nr. 4

april 2003

DEN AMERIKANSKE LIVJATAN

I Det gamle Testamentes fortælling om Job fra landet Us, der måtte lide så meget ondt for at bevise sin tro, udfordrer Herren den stakkels mand til at tage kampen op imod en krokodillelignende urtidsdrage kaldet Livjatan. Det ildsprudende uhyre beskrives i skrækindjagende detaljer og får titlen: »Konge over alle stolte vilddyr«. Herren havde selv måttet besejre bæstet, da han ved skabelsens begyndelse tog magten over Jorden. Men den bedrift havde Job ikke tænkt sig at gentage. Han bøjede sig ydmygt.

I den britiske filosof Thomas Hobbes' forestillingsverden er vi mennesker ude af stand til at leve op til selv de simpleste moralske love. Retfærd, ligeværd, beskedenhed, barmhjertighed eller blot det at »gøre mod andre, hvad vi selv ønsker, de skal gøre imod os« har ikke en chance i Hobbes' verden. Menneskets naturlige tilstand er alles kamp imod alle, og fred vil være umulig, med mindre vi etablerer en jordisk magt, stærkere end nogen anden, der kan true os med tæsk og afstraffelse, hvis vi ikke opfører os ordentligt. Denne magt, person eller institution kalder Hobbes: Livjatan.

Arkitekterne bag krigen mod Irak er alle disciple af Leo Strauss, den mest kyniske fortolker af Thomas Hobbes i moderne tid. Vicepræsident Dick Cheney, forsvarsminister Donald Rumsfeld, viceforsvarsminister Paul Wolfowitz, forsvarsrådgiver Doug Feith, stabschef Lewis Libby, udenrigsrådgiver Michael Ledeen, samt regeringens intellektuelle støtter som forfatterne William Kristol og Robert D. Kaplan, har alle deres tankegods fra Strauss eller »straussianere« som Allan Bloom og Francis Fukuyama. For dem er USA den naturlige Livjatan, der skal sætte verdens mindre rovdyr på plads. Det får Saddam Hussein nu at føle. Senere følger andre.

I en leder den 1. april advarede den britiske avis The Guardian om, at premierminister Tony Blair i virkeligheden er blevet taget som gidsel af den amerikanske forsvarsminister. Rumsfelds krig imod Irak er slet ikke den samme som Tony Blairs, skrev avisen.

Kan man sige det samme om Danmarks deltagelse i denne ulykkelige krig? Er statsminister Anders Fogh Rasmussen og udenrigsminister Per Stig Møller også blevet taget som uvidende gidsler af Dick Cheney og Donald Rumsfeld?

Ikke hvis man skal tro litteraturhenvisningerne i Fogh Rasmussens bog »Fra Socialstat til Minimalstat« og Per Stig Møllers »Den naturlige orden«. Her fremgår det, at de begge er særdeles bekendte med Hobbes, Bloom og Fukuyama. De tanker kunne de passende dele med de danske vælgere op til næste folketingsvalg, så vi alle kan tage stilling til, hvilke fremtidige krige Danmark skal deltage i, og på hvilket grundlag. En anden mulighed er, at de begge forklarer sig overfor Den internationale Domstol i Haag. En krig i strid med folkeretten er en alvorlig sag.

FEJLSLAGEN LYNKRIG

Torsdag den **20. marts, kl. 03:30** lokal tid, rystedes **Iraks** hovedstad **Bagdad** af eksplosionerne fra amerikanske krydsermissiler, der slog ned i nogle af præsident **Saddam Husseins** paladser. Dermed var flere ugers højspændt diplomatisk aktivitet i **FN's** sikkerhedsråd afløst af et massivt militært angreb på Irak. Trods en uskøn blanding af politiske og økonomiske løfter og trusler overfor de mindre lande i **Sikkerhedsrådet**, lykkedes det aldrig **USA** og **Storbritannien** at skaffe det ønskede flertal for en resolution, der sanktionerede et angreb. Resolutionen ville også kun have haft symbolsk betydning, da både **Frankrig** og **Rusland** på forhånd havde erklæret, at de ville nedlægge veto imod enhver resolution, der legitimerede anvendelsen af militær magt. Dermed var det amerikanske og britiske bombardement og efterfølgende invasion i åben strid med **FN-pagten** og folkeretten.

Alligevel valgte statsminister **Anders Fogh Rasmussen** den **21. marts** at udnytte regeringens og **Dansk Folkepartis** spinkle flertal i folketinget til at lade **Danmark** deltage i krigen med ubåden **Sælen** og korvetten **Olfert Fischer**. I en kronik i *Politiken* den **22. marts** dokumenterede lektor i international politik ved **Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet, Tonny Brems Knudsen**, at regeringens henvisninger til **resolutionerne 1441, 687 og 678** som det juridiske grundlag, på hvilket det militære angreb på Irak er »forankret i FN«, i virkeligheden er et misbrug af FN's resolutioner og Sikkerhedsrådets autoritet. Ifølge lektor Knudsen giver ingen af de nævnte resolutioner, hverken sammen eller hver for sig, mandat til et angreb på Irak.

Nogle timer efter Anders Fogh Rasmussens historiske brud med dansk tradition for bred parlamentarisk konsensus i afgørende udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål, hvilket en dansk deltagelse i et militært angreb på et andet land uden opbakning fra hverken **EU**, **NATO** eller **FN** nok må siges at være, samledes en række af de politiske arkitekter bag krigen imod Irak til »sejrsfest« i den stærkt højreorienterede tænketank **The American Enterprise Institute i Washington**. Ifølge den britiske avis *The Financial Times* den **22. marts** var det især FN's »endelige nederlag«, man fejrede.

Men forsamlingen var også så sikker på, at lynkrigen imod Irak allerede var vundet, at formanden for **Pentagons' Forsvarspolitiske Råd, Richard Perle**, triumferende erklærede, at »der er flere antikrigsdemonstranter i **San Francisco**, end der er irakere, som er villige til at forsvare Saddam Hussein«. Og **Michael Ledeen**, rådgiver i det amerikanske udenrigsministerium, bekendtgjorde begejstret, at angrebet på Irak kun var første slag i en »længere krig«, hvor **Iran** og **Syrien** er de næste mål.

Men de neokonservative »kyllingehøges« fantasier om en »super-lynkrig« kom som bekendt ikke til at holde stik. Vicepræsident **Dick Cheney** havde ellers i et interview på den amerikanske tv-station **NBC** den **16. marts** forsikret amerikanerne om, at de britiske og amerikanske tropper ville blive modtaget som befriere af en begejstret irakisk befolkning. Men Cheney's lovede jubelscener udeblev. I stedet blev invasionsstyrkerne mødt med indædt modstand i alle byområder fra havnebyen **Umm Qasr** i syd til **Mosul** i nord. De amerikanske tropper rykkede uhindret mod nord op gennem ørkenen, men hvor som helst man forsøgte at krydse **Eufrat-**

floden, mødte man intens modstand. Og den hurtige fremrykning gennem ørkenen efterlod **500 km** lange forsyningslinier, som irakiske militsenheder hurtigt begyndte at sabotere.

På en pressekonference den **27. marts** indrømmede lederen af **USA's 5. Armé**, generaløjtnant **William Wallace**, at »den fjende, vi kæmper med, er noget anderledes, end den vi trænedes for gennem krigsspil ...«. I stedet for at blive lammet af skræk over den amerikanske »shock and awe«-taktik (»chokere og skræmme« med massive luftbombardementer og en hurtig fremrykning over landjorden -red.), svarede irakerne igen med »asymmetrisk« krigsførelse. De overlegne amerikanske styrker blev mødt af lette guerillaenheder, der opererede frit på slagmarken uden central styring. »Vi vidste, at de var der, men vi vidste ikke, at de ville kæmpe«, sagde general Wallace.

Den **28. marts** kom så den uofficielle erkendelse af, at den oprindelige krigsplan havde slået fejl, da det amerikanske forsvarsministerium meddelte, at yderligere **120.000** mand ville blive mobiliseret fra reserven og sendt til Irak. Når de når frem, vil **USA** have godt **350.000** tropper, næsten halvdelen af sin hær, engageret i »befrielsen« af Irak. Den »moderne lynkrig« er blevet erstattet af en gammeldags blodig invasion.

PENTAGON-PAPIRER OG WATERGATE

Den **21. marts** vedtog **Repræsentanternes Hus** med overvældende flertal et lovforslag, der bemyndigede præsident **George W. Bush** til at føre krig imod **Irak**, og lovforslaget blev efterfølgende enstemmigt godkendt af **Senatet**. Dermed er den officielle politiske modstand i **USA** imod krigen stort set reduceret til den fløj i det **Demokratiske Parti**, der støtter **Lyndon LaRouches** primærvalgskandidatur til det kommende præsidentvalg. Men det betyder ikke, at den igangværende krig ikke kan eller vil få dramatiske følger for hele det amerikanske politiske spektrum.

Som tidligere nævnt i *Agro-Nyt* har der under hele forberedelsesfasen været stor modstand imod regeringens krigsplaner i det amerikanske militær og i ledende politiske institutioner og tænketanke (se også *Agro-Nyt feb. '03*). Vicepræsident **Dick Cheney**, forsvarsminister **Donald Rumsfeld**, viceforsvarsminister **Paul Wolfowitz** og forsvarspolitisk rådgiver **Richard Perle** har sammen med en håndfuld kabinetsmedlemmer og rådgivere på nøglepositioner været drivkræfterne bag en omfattende omlægning af hele den politiske kontrol med de amerikanske væbnede styrker og formuleringen af **USA's** udenrigs- og sikkerhedspolitik.

Det er denne klike, der er ophavsmænd til **USA's** nye forsvarsdoktrin om »præventive militære angreb«, og det var samme klike, der, gennem forsvarsminister Donald Rumsfelds nye civile efterretningskomité i **Pentagon**, fodrede både **FN's Sikkerhedsråd** og de britiske og amerikanske regeringer med falske rapporter om og beviser på Iraks forbindelser til **al-Qaeda** og påståede forsøg på at udvikle atomvåben (den **Internationale Atomenergiorganisation, IAEA**, afslørede kort før krigsudbruddet, at de fremlagte »beviser« på Iraks opkøb af atombrændsel fra det lille afrikanske land **Niger** var direkte falske -red.). Og endelig var det samme klike af »kyllingehøge«, med forsvarsminister Rumsfeld i spidsen, der udarbejdede planerne for en lynkrig imod Irak.

Men »kyllingehøgenes« ubeskrivelige arrogance og den fejlslagne lynkrig er ved at udvikle sig til en politisk boomerang, der kan rive hele fugleflokken med sig i faldet, og i sidste ende præsident George W. Bush. Første trut i valdhornet, der annoncerede, at kredse indenfor det traditionelle politiske etablissement i USA havde indledt jagtsæsonen på »kyllingehøge«, kom den **10. marts**, da ugemagasinet *The New Yorker* på sin hjemmeside publicerede en detaljeret gennemgang af forsvarsrådgiver og »superhøg« Richard Perles særegne personlige finansielle interesser i »krigen mod terror« og den kommende krig imod Irak.

Artiklen var skrevet af veteranrapporter **Seymour Hersh**, og den tog udgangspunkt i et møde i **Paris** i begyndelsen af januar mellem Perle og den saudiarabiske entreprenør og investor **Harb Saleh al-Zuhair**. Mødet var arrangeret af den berygtede våbenhandler **Adnan Khashoggi**, der i midten af **80'erne** var oberst **Oliver North's** mellemmand under den såkaldte **Iran-Contra-skandale**.

Ifølge Seymour Hersh var formålet med mødet at få den saudiarabiske investor til at skyde **100 mio. dollars** i Richard Perles sikkerhedsselskab **Trireme Partners L.P.**, der blev grundlagt i **november 2001**, og som allerede har sikret sig regeringskontrakter i forbindelse med USA's nye lov om »hjemlandssikkerhed«. I Trireme Partners' bestyrelse finder man i øvrigt fhv. udenrigsminister **Henry Kissinger**. Til gengæld for eventuelle investeringer i selskabet ville Perle nedtone »kyllingehøgenes« højrestede angreb på **Saudi-Arabien**.

Seymour Hersh' artikel udløste en flodbølge af artikler i den amerikanske presse, hvor andre uheldige sammenblandinger af Perles offentlige embede og hans personlige økonomiske interesser så dagens lys. I særdeleshed Perles arrangementer i forbindelse med det konkursramte teleselskab **Global Crossings** kontrakter med den amerikanske regering. Så den **27. marts** meddelte Richard Perle, at han frivilligt fratradte sin post som formand for Pentagons **Forsvarspolitiske Råd**, for ikke at skabe yderligere problemer for forsvarsminister Rumsfeld.

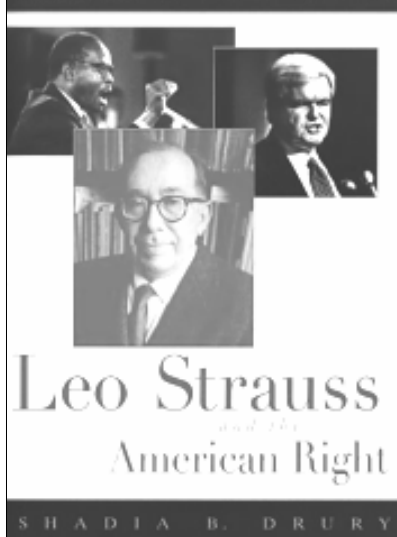
Men da havde andet trut i valdhornet allerede lydt. I endnu en artikel i *The New Yorker*, offentliggjort den **24. marts**, afslørede Seymour Hersh, at der måtte være kredse og personer i den amerikanske regering, der godt vidste, at de oplysninger om Iraks påståede opkøb af uranoxid i Niger, som regeringen fremlagde både for den **Amerikanske Kongres** og FN's Sikkerhedsråd, var falske.

Pressens eksponering af Richard Perle fik også vicepræsident Dick Cheney til at glide ind over sigtekorset. Selv om det sydlige Irak efter meget hårde kampe nu delvist er under kontrol af britiske styrker, har den amerikanske regering uden at konsultere sine allierede, allerede udliciteret store dele af genopbygningsopgaverne til amerikanske selskaber. Den første store opgave med ledelse af de kommunale opgaver i **Umm Qasr** blev givet til **Stevedoring Services of America**, og ifølge den britiske avis *The Guardian* den **28. marts** havde vicepræsident Cheneys gamle selskab **Halli-**

»KYLINGEHØGENES INTELLEKTUELLE GODFATHER«

I en artikel i det amerikanske ugemagasin *Time Magazine*, den **17. juni 1996**, betegnede **Richard Lacayo** den afdøde professor i filosofi ved **Chicago Universitet**, **Leo Strauss (1899-1973)**, som en af de mest indflydelsesrige personligheder i den amerikanske hovedstad på det tidspunkt. Det var under **Newt Gingrich's** såkaldte »konservative revolution« i **Den amerikanske Kongres**. Men var det sandt dengang, er det endnu mere sandt i dag. Den tyske avis *Süddeutsche Zeitung* den **5. marts**, den franske avis *Liberation* den **10. marts** og *Time Magazine* den **31. marts** beskrev alle, hvorledes de stærkeste neokonservative fortalere for en krig imod **Irak**, både udenfor og indenfor den amerikanske regering, enten er direkte elever af Leo Strauss, eller elever af Strauss' elever, som f.eks. **Allan Bloom** og **Francis Fukuyama**. Blandt de mest prominente »strausianere« er viceforsvarsminister **Paul Wolfowitz**, vicepræsidentens stabschef **Lewis Libby**, og den udenrigspolitiske rådgiver **Michael Ledeen**, der i mange år har kaldt sig selv »universalfascist«.

"Her evidence is persuasive, and her research is impeccable... [Drury] investigates how Strauss formed his ideology and what events, such as the Holocaust, may have shaped his views."
— Publishers Weekly

Shadia B. Drurys politiske profil af Strauss fra 1997.

Selv om Leo Strauss var jødisk flygtning fra **Nazityskland**, forblev han en uførtroden fortaler for den filosofiske tradition med blandt andre **Friedrich Nietzsche** og **Martin Heidegger**, der var med til at forme nazismen. Gennem hele sin karriere forsvarede han arkitekten af den lovgivning, der gjorde **Adolf Hitler** til diktator, **Carl Schmitt**. Det var professor Schmitt, der i **1934** skaffede Strauss et **Rochefeller Foundation Legat**, der satte ham i stand til at forlade Tyskland, for gennem **Frankrig** og **England** at ende ved universitetet i **Chicago**. Strauss hadede det amerikanske politiske system, som han anså for at være ligeså slapt og blødsødent som **Weimartyskland**.

Leo Strauss havde sin helt egen forskruede tolkning af **Platon**. Ifølge Strauss indeholder Platons dialoger en esoterisk, altså skjult, sandhed, som kun han, Strauss, fuldt ud har forstået. Og denne sandhed er, at sandhed slet ikke eksisterer, og at Gud for længst er død. Men en sådan grum sandhed kan almindelige mennesker ikke klare, mente Strauss, og derfor skal den holdes indenfor et præsteskab af »filosoffer«. Ifølge Strauss er den engelske filosof **Thomas Hobbes (1588-1679)** blandt de få, der har en forståelse for, hvor angstfuld menneskets virkelige eksistens er. Vores primære drifter er dødsangst og selvopholdelsesdrift. Det er disse drifter, det politiske system skal opbygges omkring. Og det er tilsyneladende, hvad de amerikanske neokonservative »kyllingehøge« er i færd med under dække af at eksportere demokrati ved hjælp af militærmagt.

burton allerede sikret sig en del af genopbygningskontrakterne i byen. Efter pressens afsløringer gled Halliburton dog ud af den endelige tilbudsrunde. Alligevel skal vicepræsident Cheney ikke føle sig sikker på at have undgået pressens vridemaskine. Under overskriften »Magtens vrangforestillinger« skrev økonomen **Paul Krugman** i *The New York Times* den **28. marts**, at Dick Cheney i sin tid som vicepræsident har været helt og aldeles forkert på den i alle de politiske og økonomiske spørgsmål, han har haft fingre i. Det gælder krigen i Irak, det amerikanske statsbudget, den amerikanske økonomiske udvikling og ikke mindst energikrisen i **Californien**, hvor han var dybt involveret i de energiselskaber i **Texas**, der med **Enron Inc.** i spidsen, franarrede de californiske forbrugere milliarder af dollars.

Men tredje og hidtil mest alvorlige trut i valdhornet under jagten på de amerikanske »kyllingehøge« kom den **31. marts**, da *The New Yorker* offentliggjorde Seymour Hersh' detaljerede gennemgang af forsvarsminister Donald Rumsfelds intense kamp med den amerikanske militærledelse om kontrollen over krigsplanlægningen.

Ifølge Hersh var Rumsfeld og hans to rådgivere Paul Wolfowitz og **Douglas Feith** så forblændede af deres egen tiltro til moderne luftkrig, specialstyrker og »chokere og skræmme«-taktikken, at de igen og igen afviste hærledelsens krav om traditionel militær opbygning. Sammen med sine civile rådgivere insisterede forsvarsministeren på at have kontrollen over planlægningen ned i den mindste detalje. Selv forsvarsledelsens velprøvede computerprogram til opstilling af mobiliseringsplaner, **TPFDL**, blev slået fra på ordrer fra Rumsfeld. Han vidste bedre selv hvilke tropper og udstyr, der var brug for. Og ifølge Hersh er det årsagen til, at USA startede krigen med alt for få tropper og for lidt materiel.

Efter Seymour Hersh' artikel kunne man i stort set hele den britiske og amerikanske presse finde sammenligninger mellem Donald Rumsfeld og tidligere forsvarsminister **Robert McNamara**, der drev den amerikanske hærledelse til vanvid under **Vietnamkrigen** med sin inkompetente detailstyring af krigens gang. I en kronik i *The Washington Post* den **1. april** skrev kommentatoren **Richard Cohen**: »På bare én uge er det lykkedes for Bush-regeringen, hvad det tog mere end et år for **Johnson**-regeringen: At skabe en alvorlig tillidskløft«.

Den **13. juni 1971** kunne man på forsiden af *The New York Times* læse den første afsløring af de hemmeligt-stemplede »**Pentagon-papirer**«, som journalisten **Daniel Ellsberg** havde fået fingre i under sit arbejde for regeringens tænketank, **RAND Corporation**. Her blev forsvarsminister Robert McNamaras utopiske krigsplaner, inkl. den falske **Tonkinbugt**-affære, som havde startet krigen, afsløret. Det blev begyndelsen til enden på USA's krig i **Vietnam**. Næsten nøjagtigt ét år senere, den **17. juni 1972**, blev det Demokratiske Partis kampagnekontor i **Watergate**-bygningen i **Washington** udsat for et indbrud, og det blev begyndelsen på enden for præsident **Richard Nixon**.

SCHILLER INSTITUT-KONFERENCE

Den **21.-23. marts** samlede **Schiller Institut**et knap **600** mennesker fra **45** forskellige nationer til konference i **Bad Schwalbach, Tyskland**. Godt et døgn efter at de første bomber var faldet over **Bagdad**, holdt den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** konferencens første hovedtale. Han advarede om, at hvis ikke krigen imod **Irak** stoppes meget hurtigt, vil den udvikle sig til en langstrakt verdenskrig, hvor det slet ikke vil give mening at tale om, 'når krigen er ovre'.

LaRouche blev efterfulgt af talere fra den **Eurasiske Strategiske Trekant**: **Chandrajit Yadav**, tidligere minister i **Indira Gandhis** regering i **Indien**; **Bi Jiyao** fra **Den Statslige Kinesiske Udvikling og Planlægningskommission**; og **Vladimir Myasnikov** fra **Det Fjernøstlige Institut ved Videnskabernes Akademi i Rusland**.

Den næste hovedtaler var Schiller Institutets grundlægger og internationale præsident **Helga Zepp-LaRouche**, der indledte en hel dags diskussion om udviklingen af en **Eurasiske Landbro**. Hun blev efterfulgt af ambassadør **Kim Sang-woo** fra **Sydkorea**, **Chin Hyung-in** fra **Koreas Maritime Institut**, **Markku Heiskanen** fra **Nordisk Institut for Asien Studier** og **Zbiegniew Kwieczak**, tidligere konsul ved den polske ambassade i **Moskva**.

Det efterfølgende panel behandlede etableringen af et nyt finanssystem, et »**Nyt Bretton Woods**«. Blandt talerne var professor **Eneas Ndinkabandi** fra **Rwanda**, professor **Nino Galloni** fra **Italien**, professor **Nina Gromyko** fra **Akademiet for Kultur og Uddannelse** i Moskva og professor **Areti Demosthenous** fra **Institutet for Historisk Fredsforskning i Cypern**.

Konferencens sidste panel bestod af otte unge repræsentanter for den nyetablerede »**Larouche-Ungdomsbevægelse**« i **Tyskland, Frankrig og USA**. Konferencen sluttede med vedtagelse af »**Bad Schwalbach-deklarationen**«, der opfordrer til en umiddelbar afslutning af krigen imod Irak. Den fulde tekst kan læses på www.schillerinstitut.dk, og konferencens øvrige taler kan høres på www.larouchepub.com.

Den **31. marts** talte the »Grand Old Lady« fra **Martin Luther Kings** borgerrettighedsbevægelse, **Amelia Boynton Robinson**, på vegne af **Schiller Institut**et til en fredsdemonstration med **45.000** deltagere i **Leibzig, Tyskland**. Hun fortalte forsamlingen, at den demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche er den person, der bedst repræsenterer Kings ideer i dag.